

— Няма го днеска Пасун, — каза някак загрижено бае Ради и свали каскета от по-белялата си глава, за да изтрие потта си.

Трендафилчо Жълтия обръща към него младото си пълно загоряло лице и малките му сиви очички лукаво святват.

— Какво се хилиш? — казва бае Ради и изважда въдицата, за да промени червея.

— Нищо, — отговаря бързо Трендафил, и дърпа бързо въдицата.

— Какво? — повдига се бае Ради с любопитство.

— Нищо, изяде ми червея. И днес ще се върнем без риба . . .

— Ех, — въздиша бае Ради, — обезриби се реката . . . Какво беше едно време — пръчката ще ти изядат, като я хвърлиш, а сега . . .

— Сега си купуваме от бае Пасун, но днес няма да ни огрее.

— Ех, де го Пасун! На събор е отишъл. Днес има събор, не знам на кой си манастир. Виж, жива душа не шава из държавата му.

— Спи по сенките . . . Пийнал е па си е полегнал.

— И серкмето му не виждам. Кога е тук, серкмето му съхне, там е . . . пред